

dunkel ved Tilspøiselsen af Ordet „ensidigt“. Jeg antager imidlertid, at Meningen af dette Ord er at antyde, at Formanden nok vilde være berettiget til at udsætte Edfæstelsen, naar det skete ifølge en tosidig Ordning, naar det meget ærede valgte Medlem samtykkede deri. Det kunde forøvrigt endda være utilsvomt, om Formanden selv i dette Tilfælde uden videre kunde udsætte Edfæstelsen i det Usikre og Ubestemte; men det lader jeg ligge, det er mig ikke om at gjøre at opholde mig ved Enkeltheder. Hvad der imidlertid giver Forslaget dets Karakter, er som allerede anføret, at her ikke er gjort Forslag til en Udtalelse om, hvorledes et Forhold ganske i Almindelighed skal forstaaes; men det er et Forslag, adresseret til et enkelt bestemt Tilfælde. At det nu forholder sig saaledes, fremgaar af forskellige Betragtninger. For det Første kan man sige, at dersom det var de Herrer Forslagsstilleres Mening at bringe dette Spørgsmaal om, hvorledes der skal forholles med Edfæstelsen, om Formanden har Lov til at udsætte den eller om, saasnart Valgbrevet er blevet godkjendt, Bureauchefen eller en anden Paagjældende skal overrække den Bedkommende Edsformularen — dersom det havde været Meningen blot i Almindelighed at bringe dette Spørgsmaal til Forhandling og Prøvelse, da vilde den naturlige Bet have været at foranledige vort Forretningsordens-Udvalg — vi have jo et saadant Udvalg, som ikke er overlæst med Arbejde — til at tage dette Spørgsmaal nærmere under Overveelse. Det har man ikke gjort, men man har indbragt et Forslag til Beslutning af Folkethinget, og indbragt det saa at sige umiddelbart efter en vis Begivenhed her i Thinget, og for at dette ikke skulde misforstaaes, har man yderligere motiveret sit Forslag til Beslutning ved at henvisse til den høitærede Formands Utringer her i Mødet den 15de November d. A. Derved har Forslaget faaet Karakteren af ikke at være en Opfordring til Thinget til overhovedet og i Almindelighed at overveie Spørgsmaalet om valgte Medlemmers Edfæstelse, men faaet den ganske bestemte og utvivlsomme Karakter at være et Mistillidsvotum til Formanden. Dette kan slet ikke betvivles, og jeg er overbevist om, at dersom de Herrer lægge Haanden paa deres Hjerte og skulle svare oprigtig paa det Spørgsmaal, om det ikke var deres Løste, da de indbragte Forslaget, at udtale og faae udtalt en Misbilligelse af Formandens Optræden, saa kunde de ikke sige Nei hertil. Om de imidlertid i Løbet af den Tid, der er gaaet, have faaet mere roligt, koldt Blod, ere komne til en bedre Erkendelse, veed jeg ikke — det skulde for saa vidt være glædeligt, om det forholdt sig saa, — men Forslaget i og for sig, som det ligger for, kan ikke benegtes at have den nævnte Karakter af et Mistillidsvotum. Nu er dette som sagt noget Nyt, et ganske overordentligt Skridt. Der skulde derfor,

forekommer det mig, være ganske overordentlige Grunde tilstede, som skulde hjemle et saadant Skridt og skulde kunne bevæge Thingets Medlemmer til at stemme for et saadant Forslag. Efter min Mening maatte dets Vedtagelse have til Følge, at Formanden siebliffelig nedlagde sin Formandsværdighed. Der skulde altsaa være ganske særlige Grunde tilstede for at vedtage Forslaget, og allerførst maatte det da være givet, at de ærede Forslagsstillere utilsvomt havde Ket i den Opfattelse af Formandens Stilling, som de have villet gjøre gjældende; men det tror jeg ikke, at de have. Dersom det virkelig var de ærede Forslagsstilleres Mening at udtale dette, at det skulde være Formandens utvivlsomme Pligt, uden Hensyn til Alt, hvad der maatte fremkomme, uden Hensyn til, hvilke Udtalelser der maatte være faldne fra de paagjældende nyvalgte Medlemmers Side, uden Hensyn til Protester, der maatte indkomme til Thinget, uden Hensyn til Opfordringer, der maatte fremkomme til Thinget, om at varetage Thingets Værdighed, osv.; osv., uden Hensyn til alt dette ubetinget og altid i samme Siebliff, som et Valgs Godkjendelse har fundet Sted, at tilskille den Paagjældende Edsformularen til Underkrift, og at Formanden uden Hensyn til de særlige Omstændigheder, der maatte kunne være tilstede, skal være uberettiget til at tage Tid for sig og mulig for Thinget til at overveie, om der ikke maatte være Anledning til at gjøre visse Skridt, — dersom det er de Herres Mening at udtale dette, da tror jeg, at det er en urigtig Mening. Da Forslaget, saaledes som det ligger for, synes at ville udtale dette, og idet det ogsaa maa antages at være Meningen at ville gjøre dette gjældende med Hensyn til det specielle Tilfælde, der har fremkaldt den hele Sag, kan jeg for mit Bedkommende ikke andet end antage, at de ærede Forslagsstillere have Uret i Sagens Realitet; jeg kan da saa meget mindre stemme for deres Forslag. Dersom Sagens Afgjørelse ved Edsformularens Underkrift af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Brandes) var bleven udhalet dagvis, ugevis, for ikke at tale om maanedvis, skulde Sagen sig ganske anderledes end her, hvor dette Forslag til Beslutning først kommer til Behandling længe efter, at Underkriften har fundet Sted, ja bebudedes, anmeldtes samtidig med, at man fik at vide, at Sagen var afgjort ved Edsformularens Underkrift. Sagen har altsaa ogsaa i Realiteten et Indhold, som efter min Mening maa siges at være urigtigt. Jeg vil, som sagt, ikke komme ind paa den Side af Sagen, hvorledes de veglende Skrivelser skulle behandles, og jeg tror, at jeg har sagt tilstrækkeligt om, at det er Forslagets væsentligste Feil, at det fremtræder som havende denne Karakter af Mistillidsvotum. Da jeg kan forudsætte, at denne Side af Sagen vil blive særlig bestridt af efterfølgende Talere, efter at man har faaet Tid til nærmere at funde